

CHƯƠNG II

(phần hai)

Bầu trời trong đẹp, cao thăm thẳm trải rộng trên cảnh vật. Nắng chiều từng sợi nhỏ ve vuốt, muôn lá hoa, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng hót véo von của một con chim đang phơi lông dưới nắng. Hồng, Tuyết, Duy và Phong mang ba lô đi thám hiểm chân núi.

- Chúng ta hãy tìm đến nấm mộ dưới cây cổ thụ già như cụ già đã tả đi.

Tuyết đề nghị. Cả bọn tán thành ngay:

- Đúng rồi. Chúng ta nên bắt đầu từ đó đi.

Càng gần đến ngôi mộ, con đường càng trở nên âm u bí ẩn. Cây cỏ mọc phủ cả trên lối đi.

Phong dặn dò:

- Các bạn nên cẩn thận.

Duy trả lời:

- Cậu đi trước vạch, mình đi sau bảo vệ hai tiểu thư. Nhưng nên nhớ là đừng để lạc đường đấy nhé!

- Hôm cụ già tả mình đã lên sơ đồ trong não rồi, không lạc đâu.

Mặt trời càng lúc càng lên cao, ánh nắng gay gắt xói lửa xuống, cây cỏ như muốn gục xuống vì hơi nóng. Mọi người như mệt lả, mồ hôi nhễ nhại tưởng chừng không chịu nổi cái nắng thiêu đốt của bầu trời.

Phong động viên:

- Các bạn cố lên. Cây cổ thụ ở trước mặt chúng ta kìa.

Kẹp giữa hai bờ dốc, một lối đi hẹp chạy dưới những cây to rậm rạp đến một khoảng đất rộng. Một nấm mồ nhỏ nằm dưới tàn cây, hoang phế, rong rêu.

Mọi người như bỗng nghe có một hơi lạnh, rợn cả gai ốc bao trùm lấy họ.

Hồng khê rùng mình:

- Quái lạ! Sao không khí ở đây lại ẩm ướt đến thế?

Tuyết suy diễn:

- Có lẽ nơi đây thiếu ánh nắng và có mùi tử khí.

Phong cười xòa:

- Đừng đoán mò nữa cô nương ơi. Người ta chết mười mấy năm rồi, xương cốt đã tiêu hao, còn đâu là mùi vị.

- Biết đâu lại có kỳ tích.
- Thì chúng ta đang tìm hiểu kỳ tích đó.

Quan sát chung quanh một lúc lâu, Phong và Duy thất vọng:

- Cũng chỉ là một ngôi mộ bình thường, không có gì khác lạ.
- Chúng ta đến chân núi để đi vào trong hang đi, xem có gì lạ không?

Duy tán thành:

- Hồng nói đúng đó. Chúng ta đi đi.

Họ lại trở ra con suối rộng, vượt qua khoảng trống bên kia suối, kéo dài đến tận chân núi.

Họ im lặng đi bên nhau.

Mặt trời xuống thấp hơn, trông như đang chảy máu. Những tia nắng lớn chiếu xuống làm con đường đất như chói lòa rồi mất hút vào đám mây đen to, nặng.

Mọi người cảm thấy một luồng không khí lạnh tràn về. Bầu trời xám xịt gió mạnh dần lên cuốn theo những chiếc lá úa rời cành bay lả tả.

Phong nhìn bầu trời rồi thúc giục:

- Chúng ta đi nhanh lên. Trời sắp mưa rồi.

Hồng tinh nghịch:

- Mưa thì tốt chứ sao. Đang nóng bức cả người.
- Nhưng chúng ta sẽ bị ướt hết đấy.

Bầu trời như thấp xuống, vỡ ra trút xuống đất những giọt nước to rát cả da. Mưa cứ to dần, to dần rồi trắng đục cả bầu trời. Mọi người đã vào đến cửa hang.

Phong vuốt nhẹ những giọt mưa đọng trên tóc Tuyết, âu yếm hỏi:

- Em có lạnh không?

Tuyết lắc đầu:

- Không lạnh lắm đâu. Anh đừng lo.

Hồng nhìn quanh hang đề nghị:

- Nhân lúc trời còn mưa, chúng ta cùng đi vòng quanh hang đi.
- Phải đó. Chúng ta vào hang xem có gì lạ không?

Nghe Phong nói Duy đưa tay đề nghị

- Tôi có một đề nghị.

Cả bọn đưa mắt nhìn Duy:

- Duy có ý kiến gì không?

- Ý khác thì không, ý hay thì có.

- Ý gì mà hay thế?

- Tôi đề nghị trước khi đi, chúng ta hãy lấy ba lô ra lấy thức ăn ra giải quyết cái bao tử đang biểu tình trong bụng mình đã.

Mọi người cùng nhau cười xòa. Sự nhiệt tình làm cho họ quên cả cái đói.

- Đúng là một ý kiến hay.

Bốn người cùng ngồi xuống giờ lương khô ra ăn. Duy đưa chai nước suối cho mọi người uống, phần còn lại anh tu một hơi dài cạn sạch rồi quăng lên như điệu bộ một tài tử.

- Xong rồi. Bây giờ có thể làm nhiệm vụ được rồi.

- Vào! Chúng ta cùng đi.

Phong nói như ra lệnh.

Cả bốn người mọp thấp, lom khom đi vào hang. Trong hang không phát hiện được gì. Họ theo đường hang ra đến một con suối nhỏ. Phong thất vọng:

- Thì ra cái hang này chỉ là một con đương thôi.

Duy nhìn đồng hồ rồi than thở:

- Mưa gần suốt cả tiếng rồi mà vẫn không tạnh. Trời lại sắp tối. Chúng ta làm sao mà đi về.

- Xưa nay, Tuyết chỉ nghe mà không thấy, hôm nay cũng biết được cái dai dẳng như mưa rừng.

Phong nhìn bầu trời lo lắng.

- Nếu trời không tạnh, chúng ta phải làm sao đây?

Hồng sôi nổi:

- Thì cứ ngủ yên lại đây. Có sao đâu.

Cả ba người quay lại nhìn Hồng, cô ỉu xiu:

- Sao? Tôi nói sai à?

- Có lẽ phải như thế thôi.

Duy đáp nhẹ re. Hồng lôi trong ba lô ra tấm bạt nhỏ trải rộng ra:

- Nào! Hãy ngồi xuống đây nghỉ ngơi đi các bạn.

- Không ngờ Hồng chu đáo quá.

Hồng liếc dài:

- Dù sao người ta cũng là phụ nữ mà.

Mọi người dựa lưng vào vách đá. Có lẽ do quá mỏi mệt nên ai cũng ngủ thiếp đi mà không hay biết ngoài trời mưa đã tạnh, vầng trăng đã lên cao gần tới đỉnh đầu.

Bóng trăng len vào trong hang soi rọi những gương mặt vô tư trong giấc ngủ.

Đang chìm trong giấc ngủ mệt mỏi, Hồng bỗng giật mình vì một tiếng động khê vang lên. Cô mở choàng mắt nhìn chung quanh, trong hang vẫn yên lặng, Phong, Duy và Tuyết vẫn còn say trong giấc ngủ.

Hồng mỉm cười tự nhủ:

- Có lẽ là do tiếng động của một chú chuột nào đi kiếm ăn đêm.

Không muốn kinh động đến giấc ngủ của mọi người, Hồng nhẹ nhàng bước ra ngoài cửa hang.

- Đêm rừng thơ mộng quá.

Cô bật kêu lên. Cánh rừng mờ ảo dưới ánh trăng, sương đêm đã phủ dày trên mặt cỏ. Hồng đang ngây ngất với cảnh vật bỗng cô ngẩn người trở mắt kinh ngạc nhìn một sự kiện bất ngờ hiện ra. Bóng con cọp hiện ra trên vách đá khá lâu, rồi biến mất.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Hồng, cô nắm chặt hai bàn tay run rẩy vào nhau dồn thêm sức mạnh bước tới.

Bóng cọp biến mất, Hồng ngo ngác nhìn quanh. Cô gái cỡi cọp lướt phía ngoài vách núi rồi mất hút vào vách rừng già.

Hồng sợ cùng cực, Hồng chạy vào lay gọi các bạn lấp bắp nói:

- Cô gái cỡi cọp... Cô gái cỡi cọp kia. Dậy đi!

Tiếng gọi của Hồng làm Phong, Duy và Tuyết choàng tỉnh. Phong vội hỏi:

- Ở đâu?

- Ngoài vách núi. Nhưng...

- Nhưng sao?

- Đã biến mất rồi.

Duy thở khì như xua đi sự căng thẳng:

- Vậy cũng nói.

Phong điềm tĩnh hơn:

- Nào, bình tĩnh nói cho mọi người nghe. Em thấy khi nào?

- Em đang ngủ thì nghe có tiếng động, nên vội vàng ra khỏi cửa hang thì cô gái cỡi cọp xuất hiện rồi biến mất.

- Sao lúc ấy không gọi mọi người?

- Sự việc xảy ra chỉ trong chớp nhoáng, em gọi không kịp.

Duy ngáp dài:

- Bây giờ là mấy giờ rồi?

- Chỉ mới hơn nửa đêm thôi.

Tuyết nắm tay Hồng:

- Hồng ngồi nghỉ đi. Hồng đã quá mệt rồi.

- Cảm ơn Tuyết.

Phong bảo mọi người:

- Chúng ta hãy nghỉ ngơi lấy sức để sáng mai tiếp tục tìm hiểu.

Cả bốn người lại ngồi dựa lưng vào vách đá. Không ai ngủ được, mỗi người rơi vào một trạng thái lo sợ như có bàn tay vô hình nào sẵn sàng siết lấy cổ mọi người.

Vàng trắng đi qua hết vòm trời lặn xuống dải núi. Đâu đây một tiếng chim khe khẽ hót lên. Những tiếng chim ríu rít vang lên, mạnh dạn lên rồi trở thành líu lo vui vẻ.

Hồng choàng tỉnh nhìn qua các bạn rồi lắc đầu:

- Lại cũng còn ngủ.

Cô giơ tay lên tỏ vẻ bất lực rồi đứng lên đi ra bờ suối rửa mặt. Cảnh trời rạng lúc ban mai thật đẹp, nhưng cô không còn lòng dạ nào mà ngắm nhìn. Cô vốc một vốc nước suối đưa lên mặt. Nước mát làm cô tỉnh táo. Cô quên đi bao tai họa sẽ đến với mình.

Cô nhìn xuống dòng suối, nước trong thấy cả những chú cá lượn mình trong đám rong rêu. Mấy nhánh lan trắng trong khe núi đang vươn mình khoe sắc. Một bông...hai bông...ba bông...Hồng cô hái cho bằng được những bông hoa bên khe nước.

Hài lòng nhìn bó hoa trên tay. Hồng định quay lại. Cô bàng hoàng nhận ra cảnh vật trước mắt đã hoàn toàn thay đổi. Cô đi lối này, rồi lối này....vẫn không thể nào tìm lại được cái bờ suối trước cửa hang.

Hồng ôm lấy đầu khổ sở:

- Mình bị lạc đường rồi, làm sao mà tìm được lối đi đây? Không khéo mình sẽ bị chết đói giữa rừng mất.

Bản năng sinh tồn thúc giục cô phải đi tìm đường hay ít ra cũng gặp được người đi rừng mà kêu cứu.

Đến chiều, cô bị lạc vào nơi hoang vắng thấy một chòi cao ẩn dưới gốc cây cổ thụ, nếu không nhìn kỹ thì khó phát hiện. Đói quá, Hồng trèo lên chòi gọi lớn.

- Có ai trong nhà không? Làm ơn cho tôi xin miếng nước. Tôi khát quá!

Im lặng. Hồng lại gọi:

- Có ai trong nhà không?

Vẫn im lặng. Hồng càng tuyệt vọng. Cô tự hỏi:

- Chòi hoang chẳng? Hay là người trong nhà đã đi rừng cả rồi? Mình lên thử xem có cái gì ăn cho đỡ dạ rồi đợi chủ nhân về sẽ xin lỗi sau.

Trên chòi lạnh lẽo, cảm giác bất an làm cho cô rùng mình. Nhìn quanh chòi, cô thật sự thất vọng vì không phát hiện được cái gì có thể ăn được. Định quay xuống thì Hồng kinh hoàng nhận ra một bà già quái dị đang đứng chắn cánh cửa. Hồng thụt lùi hét lớn:

- Á! Bà là ai?

Bà già cất tiếng cười ghê rợn:

- Ta là ai à? Phù thủy cai quản khu rừng này. Ta đang đói, cô bé đến đây để nộp thịt cho ta phải không? Hồng xoa tay:

- Không. Không.

- Không cũng không được.

Bà già nhìn cô một cách thèm thuồng rồi le chiếc lưỡi dài liếm vào mặt cô. Cô sợ quá tung chạy. Bà già tung ra một trảo chớp lấy người cô. Cô lăn người ngã xuống sàn nhà. Cả người đau điếng nhưng vẫn cứ gượng dậy chạy vào rừng. Đằng sau bà già vẫn cứ rượt theo.

Trời nhá nhem tối. Hồng vừa mệt vừa đói, hai mắt hoa lên nhưng vẫn cố chạy. Thình lình, cô trượt chân ngã xuống một cái hố rất sâu, đầu bị va chạm mạnh.

Cô ngất đi, bên tai vẫn còn vẳng nghe tiếng bước chân rầm rập của mụ phù thủy đang đuổi theo con mồi.



Tuyệt mở choàng mắt ra. Sự việc đêm qua vẫn còn làm cô bàng hoàng. Cô quay sang tìm Hồng. Chỗ nằm của Hồng lạnh ngắt chứng tỏ Hồng đi từ lâu. Cô hốt hoảng la to:

- Hồng! Hồng ơi! Hồng đâu rồi?

Tiếng kêu của Tuyệt đánh thức Phong và Duy dậy. Phong hỏi nhanh:

- Việc gì mà em la to vậy Tuyệt?

Tuyết lấp bắp:

- Hồng! Hồng nó đi đâu mất rồi.

Duy làu bàu:

- Cái cô này, đã bảo mà cứ đi lung tung.

- Tìm Hồng nhanh lên!

Theo lời Phong, tất cả cùng chạy ra khỏi cửa hang. Không thấy Hồng đâu, cả ba bắt tay làm loa gọi.

- Hồng! Hồng ơi!

Tiếng gọi của ba người vang động cả khu rừng, nhưng vẫn không có tiếng đáp lại của Hồng.

- Chia nhau đi tìm, Tuyết vào hang chờ đi.

- Không. Phong cho em theo với.

- Cũng được. Nhưng nhớ bám sát theo anh, đường rừng dễ lạc lắm.

- Em biết rồi.

Phong và Tuyết đi ra bờ suối tìm Hồng. Duy men theo cánh rừng nhỏ, gọi to:

- Hồng! Hồng ơi!

Mọi người vừa đi vừa bẻ cây làm dấu trên đường. Suốt cả buổi sáng mà vẫn không tìm được Hồng. Tuyết sốt ruột:

- Chúng ta quay lại hang xem Duy có tìm được Hồng không?

Phong gật đầu nắm tay Tuyết đi như chạy về phía cửa hang. Duy vừa về đến mồ hôi ướt đầm áo. Vừa thấy phong, Duy hỏi:

- Không tìm được Hồng à?

Phong lắc đầu thất vọng:

- Không biết Hồng có gặp nguy hiểm gì không?

Tuyết tinh táo hơn, cô đề nghị:

- Chúng ta nên trở về làng trình bày nhờ dân làng phối hợp đi tìm Hồng.

- Tuyết nói đúng đó. Chúng ta trở về đi anh Phong.

Phong gật đầu, bởi vì ngoài phương án đó anh không còn cách nào khác.

Ba người hối hả chạy về làng. Ông Rô sau khi nghe ba người trình bày sự việc vội vã đánh trống tụ họp dân làng lại.

Thoáng chốc, thanh niên khỏe mạnh trong làng đã có mặt.

- Có việc gì vậy bác Rô?

- Cô Hồng bị mất tích trong rừng. Chúng ta hãy vào rừng tìm cô ấy ngay.

Mọi người xốc lên vai vũ khí vào rừng. Theo lối của Phong họ cũng xuất phát từ bờ suối nhưng vẫn không sao tìm được Hồng.

Ông Rô lẩm bẩm:

- Chắc lại bị cô gái cối cọp bắt đi rồi. Thật là tội nghiệp.

Mọi người chia nhau lòng sục kiếm tìm đến khi trời tối đành thất vọng trở về làng.

Không tìm được Hồng, Tuyết gục đầu vào vai Phong khóc nức nở:

- Hồng! Hồng ơi!

Phong để yên cho Tuyết khóc trên vai mình, bởi vì anh biết rằng nước mắt sẽ làm vơi đi phần nào nỗi đau thương mất mát của con người.



Hồng tỉnh dậy, đầu óc choáng váng vì sự va chạm đêm qua. Cô vươn vai làm một vài động tác thể dục thì chân tay đã bị trói chặt cứng. Cô hoảng hốt la lên:

- Thả tôi ra. Thả tôi ra ngay!

Một giọng cười the thé vang lên:

- Thả cô ra à? Được thôi. Cô hãy trả lời các câu hỏi của ta.

Hồng ngơ ngác nhìn người đàn ông lạ, gương mặt bặm trợn, ngơ ngác hỏi:

- Ông là ai?

Người đàn ông lạ cười càng to:

- Con nhãi ranh kia! Mày không có tư cách để hỏi tên tao. Mà mày hãy nghe tao hỏi đây. Mày là ai, vào đây làm gì?

Hồng bình tĩnh trả lời:

- Tôi là sinh viên lên đây đi thực tế để tìm tài liệu về văn học để làm luận án tốt nghiệp.

- Mày là sinh viên à?

- Phải.

- Là sinh viên sao mày không ở dưới làng mà mày vào đây làm gì?

- Tôi bị lạc đường.

- Láo! Có phải mày cùng bọn kia vào đây để theo dõi bọn tao? Nói !

- Tôi không biết. Tôi không biết.

- Mày không nói tao sẽ cắt lưỡi mày.

Nhìn con dao sáng loáng trên tay người đàn ông kẻ sát mặt, Hồng hoảng hốt:

- Ông ...ông định làm gì tôi?

- Làm gì mày à? Khôn hồn thì khai thật đi.

Hồng tự nhủ:

- Chắc bọn này có liên quan đến “Cô gái cỡi cọp”. Nếu mình khai thật chúng sẽ giết mình và các bạn để bịt đầu mối.

Nghĩ thế, Hồng nói cứng:

- Chúng tôi chỉ là sinh viên đi thực tập không biết gì chuyện của các ông.

- Láo! Bọn bây cố tình vào hang đá để thám thính. Bọn bay không qua mắt được tao đâu.

- Không! Tôi đã nói rồi, chúng tôi không biết gì hết. Ông hãy thả tôi ra đi.

- Thả mày à?

Người đàn ông cười to, gằn giọng:

- Đâu có dễ dàng như vậy. Chờ Rốt này thả giết nhằm chứ không thả nhằm bao giờ.

Hồng kinh hoàng hỏi:

- Ông là Chờ Rốt?

- Phải.

- Ông đang bị truy nã?

- Mày cũng biết khá nhiều về tao đó chứ. Mày nên nhớ càng biết nhiều thì chết càng mau.

- Không! Tôi không biết gì cả.

- Bây giờ mày nói gì tao cũng không thể thả mày ra được. Bọn bây đâu! Nhốt nó vào hang đá cho tao.

Hai gã áo đen xuất hiện:

- Dạ, thủ lĩnh.

Hai tên áo đen xóc nách hội Hồng vào một chiếc hang nhỏ, Hồng la to:

- Các ông định làm gì? Thả tôi ra đi.

Một gã áo đen tát tai Hồng thật mạnh:

- Khôn hồn thì câm họng lại.

Hồng sợ hãi không dám lên tiếng, cô biết bọn người này đã mất hết nhân tính, gào than cũng chẳng ích gì.

Hai gã áo đen xô Hồng ngã vào một đám cỏ trong hang.

- Ngoan ngoãn nằm im đó đi.

Một gã nhìn Hồng thèm thuồng. Gã bảo với gã kia:

- Ê mày! Con nhỏ này ngon lành quá.

Gã kia nhìn gã nọ hậm hực:

- Mày chỉ giỏi có bấy nhiêu đó, có ngày chết không kịp trời.

- Chớ mày nghĩ xem tối ngày cứ lẩn trốn trong cái hang này.

Gã nọ đưa tay lên miệng:

- Suyt! Mày muốn chết hả? Thủ lĩnh mà nghe biết mày nản chí, ông không để mày sống đâu.

Chùng chùng như biết rằng lời nói của gã nọ không phải là hăm dọa, gã kia im lặng rồi làu nhàu:

- Mày không nói làm sao ai biết.

- Ở đây đâu chỉ có tao và mày.

Bước chân của hai gã xa dần. Hồng lo sợ:

- Chắc là mình lọt vào tay một tổ chức nào rồi. Làm sao mà báo cho các bạn để giải nguy cho mình đây.

Còn đang suy nghĩ Hồng giật mình vì tiếng nói của người lạ.

- Thức ăn nè! Ăn đi!

Một tên trùm kín mặt bước vào đưa gói thức ăn cho Hồng. Thấy Hồng cứ ngồi im, gã dịu giọng:

- Ăn đi, kéo kiệt sức đây.

Lời nói như lo lắng của hắn làm Hồng ngạc nhiên nhìn lên. Đôi mắt hình như quen thuộc lắm.

Không để cho Hồng có thời gian thắc mắc, gã quay lưng bỏ đi. Hồng gọi giật lại:

- Ông ơi!

- Gì nữa đây?

Gã hỏi và không quay mặt lại.

- Tôi bị trói như thế này làm sao ăn được.

- Tôi không thể cởi trói cho cô, như thế là vi phạm luật cấm sẽ bị xử phạt tàn khốc lắm.

- Vậy tôi làm sao ăn được?
- Thôi được rồi, cô chịu khó một chút tôi đút cho cô ăn nghe.
- Cũng được.

Gã áo đen quay lại cầm thức ăn đút cho Hồng. Hồng vừa ăn vừa gọi chuyện:

- Ở đây là đâu vậy ông?

Gã áo đen làm lì:

- Ăn đi! Đừng hỏi.

Hồng vẫn cố gắng tiếp tục hỏi hầu tìm kế trốn thoát:

- Sao ông lại tốt với tôi như thế?

Gã áo đen ngập ngừng:

- Vì...

Rồi gã nạt ngang:

- Cô muốn sống thì đừng hỏi nhiều.

Hồng nín lặng. Cô biết mình không thể tìm hiểu được gì thêm ở cái gã áo đen lạnh lùng này.

Hồng nghe hơi lạnh tỏa ra từ bốn bề vách núi, cảnh vật trong hang trở nên lờ mờ. Cô biết rằng đêm đã về rồi.

Hồng thở dài lo cho số phận của mình:

- Làm sao có thể thoát khỏi nơi đây?

Hồng nghe như có tiếng bước chân vào cửa hang. Cô hoảng hốt hỏi:

- Ai?

Gã ban sáng định sàm sỡ với Hồng nói nhỏ:

- Là anh đây.

Hồng hỏi to:

- Ông vào đây làm gì?

Gã đưa tay bịt miệng Hồng:

- Đừng la lớn. Anh vào đây để tâm sự với em mà.

- Ông định làm gì tôi?

Hồng van nài:

- Ông ơi! Hãy tha cho tôi đi.

- Thì anh có hành hạ gì em đâu. Anh sẽ đối xử nhẹ nhàng với em mà.

Bàn tay gã ôm siết lấy Hồng sờ soạng vào vùng ngực. Đôi môi đầy góm ghiếc phà hơi tanh nồng vào khắp mặt mũi Hồng.

- Buông tôi ra!

Gã cười khà khà:

- Ngoan ngoan đi nào.

Hồng rơi vào tình trạng tuyệt vọng, cô gào lên:

- Cứu tôi với! Cứu tôi với!

Gã đưa tay bóp cổ Hồng hậm hực:

- Hừ! Tử tế không muốn, thử xem mày còn la được không?

Hồng đau đớn giãy giụa, lồng ngực như không còn dưỡng khí. Cô buông xuôi hai tay bất lực, một dòng nước mắt chảy dài trên đôi má.

Bốp!

Trong khoảnh khắc lơ lửng của một cơn giông tố, Hồng nghe tiếng động, vòng tay trên cổ cô được nói rộng. Gã nằm im bất động.

Hồng vẫn còn bàng hoàng nhìn cái thân thể sóng soài trên mặt đất kia. Giây lâu, cô cố trấn tĩnh mình hỏi người áo đen bịt mặt.

- Ông...ông lại cứu tôi?

- Nhưng tạm thời thôi, tôi không thể cứu cô được mãi.

Giọng anh ta như hờn trách:

- Tôi đã cảnh cáo cô không được vào rừng nhất là cái hang này, cô không nghe nên phải gánh chịu hậu quả này.

Hồng kinh ngạc:

- Thì ra anh là...

Biết mình đã bị lộ, gã áo đen cởi khăn che mặt ra. Hồng trở mắt run lên kinh hãi:

- Anh là Quốc.

- Tôi đây.

- Anh là người xấu.

- Cô nghĩ thế nào cũng được. Tôi đã có ý tốt khuyên cáo cô mà cô không nghe. Bây giờ chỉ có trời cứu cô được thôi.

- Anh sẽ bị pháp luật trừng trị.

- Chừng nào thì tôi không biết, chớ bây giờ, cô không thể yên thân với thằng Chơ Rốt đầu.

- Hấn sẽ làm gì tôi?

- Hắn là kẻ rất gian ác, hắn không chừa một tội lỗi nào.
- Biết vậy, nhưng sao anh còn theo hắn?
- Tôi có nỗi khổ riêng.
- Anh hãy giúp tôi đi.
- Bằng cách nào?
- Anh hãy báo với bạn bè tôi để mọi người tìm cách cứu tôi.
- Không được.
- Tại sao?
- Làm như vậy là phản bội tổ chức, cầm bằng nắm chắc cái chết cho mình.
- Nhưng tổ chức anh là phạm pháp là phi lý. Có phải chuyện “Cô gái cõi cộp” cùng với sự mất tích của các cô gái trong làng có dính líu đến tổ chức của các anh?

Quốc lo sợ:

- Không. Tôi không biết. Cô đừng hỏi nữa.
- Quốc! Nhân danh tình bạn, tôi muốn khuyên anh một điều, quay đầu lại là vừa. Anh đừng gây thêm tội ác nữa.
- Tôi phải làm thế nào?
- Anh hãy ra đầu thú, kể tội ác của bọn chúng.
- Không. Tôi không thể. Tôi không thể phản bội lại người ân đức. Không. Tôi không thể.

Quốc bỏ chạy ra khỏi hang. Hồng lão đảo như người say rượu. Cô choáng váng thật sự khi biết Quốc là một trong những con người đang thi hành lệnh, gây tội ác với đồng bào.

Hình ảnh hôm nào của anh đã cứu cô bên bờ suối bỗng hiện lên làm lồng ngực nhói đau. Cô thiếp đi trong chán nản vì vỡ mộng.

Trong cơn mê, cô thấy mình đang nằm trong móng vuốt của cộp. Cô run rẩy, đau đớn khi chiếc nanh nhọn hoắc của nó ngoạm lấy người cô trong tiếng cười man rợ của bọn dã man. Cô thét lên:

- Á!
- Tỉnh lại rồi à?

Hồng mở mắt ra nhìn, một bộ mặt gần như là quỷ dữ của Chơ Rốt cùng đám thuộc hạ đang đứng vây quanh cô.

- Các người định làm gì?

Chơ Rớt cười to. Giọng cười như tiếng gầm rú của loài thú hoang như muốn xé toang màng nhĩ.

- Làm gì mà khăn trương vậy cô em?

Hồng gượng đứng lên:

- Các người mà bước tới, tôi cắn lưỡi tự tử đó.

Chơ Rớt xoa tay:

- Đừng đại dốt thế. Ta đến đây để chứng tỏ cho cô em biết được uy lực của thủ lĩnh trong tổ chức. Kẻ nào vi phạm kẻ đó sẽ bị xử lý đích đáng.

Rồi Chơ Rớt phát tay ra lệnh:

- Đưa nó vào đây.

Tên cường hiếp Hồng đem qua bị đẩy vào. Hấn cúi lạy Chơ Rớt lia lịa:

- Thủ lĩnh tha mạng!

Chơ Rớt quát to:

- Nói! Vi phạm nghiêm lệnh xử tội gì?

Hấn lấp bắp:

- Khi chưa có lệnh của thủ lĩnh tự ý hành động bị xử tội chết.

Hấn sụp lạy Chơ Rớt như té sao:

- Xin thủ lĩnh tha mạng.

Chơ Rớt lạnh lùng giơ bàn tay lên chộp vào đỉnh đầu của hấn bóp mạnh. Hấn rú lên:

- Ái!

Gương mặt hấn méo xệch sang bên từ từ biến dạng. Một dòng máu chảy ra trên kheo miệng. Hấn ngã xuống đầu vỡ ra, mắt mở to trừng trừng. Hấn đã biến thành kẻ không hồn rồi.

Chơ Rớt đồng dục nói:

- Tất cả hãy nhìn hấn để mà làm gương.

Hồng buột miệng nói:

- Tàn nhẫn quá!

- Rồi sẽ đến lượt cô em nếu cô em cứ mãi cứng đầu như thế.

- Ông cần gì ở tôi?

Chơ Rớt lại cất tiếng cười ngạo nghễ:

- Cần gì ở em à? Cô em tự biết thân phận mình đi. Không phải cần mà là bắt buộc, bắt buộc cô em phải nói.

- Ông muốn biết gì ở tôi?
- Cô em là ai? Cô cùng đồng bọn đến đây để làm gì?
- Tôi đã nói với ông nhiều lần rồi, tôi và các bạn là những sinh viên đi thực tế để tìm tư liệu làm luận án tốt nghiệp.
- Tại sao lại vào hang này?
- Chúng tôi vào trú mưa, trời tối nên phải ở lại. Sáng ra bờ suối rửa mặt rồi bị lạc đường.

Chơ Rốt quát to:

- Láo! Bộ mày tưởng qua mặt được tao à? Bọn mày là công an giả dạng vào đây thám thính bắt tao phải không?
- Không. Tôi không phải. Tôi xin thề.

Quốc xen vào:

- Thủ lĩnh. Có lẽ cô ấy nói thật.

Chơ Rốt quắc mắt nhìn Quốc:

- Dựa vào đâu mà mày tin cô ta nói thật?
- Cô ấy không biết võ thuật. Bọn công an thường được huấn luyện rất kỹ.

Chơ Rốt trầm ngâm:

- Dù là không phải cũng không thể tha được. Giết ngay để bịt đầu mối.

Ánh mắt Quốc thoáng hoảng sợ:

- Thủ lĩnh! Chúng ta nên giam giữ cô ấy lại đây mà dụ dỗ theo ta. Dù sao thủ lĩnh cũng cần một người đàn bà.

Chơ Rốt lộ vẻ căm phẫn:

- Đàn bà! Đàn bà à? Cũng vì đàn bà mà thân bại danh liệt. Phải chui rúc sống trong cái xó rừng này. Ta căm hận đàn bà, muốn giết tất cả. Mỗi năm một lần ta tìm bắt đem về một người đàn bà, dày vò xong rồi cắt máu té cọp. Rất tiếc... ta không muốn phá lệ, cô gái vừa bị bắt đang chờ ta té cọp.
- Tất cả đã được chuẩn bị sẵn sàng, thưa thủ lĩnh.

Chơ Rốt nhìn Quốc:

- Mày thích nó à?

Quốc bồi hồi:

- Thừa thủ lĩnh...
- Nếu mày thích thì cứ hưởng thụ đi. Tao cho nó sống thêm ba ngày nữa. Sau ba ngày, nhất định phải thủ tiêu.

Biết không thể nào lung lạc được ý Chơ Rốt, Quốc miễn cưỡng vâng lời.

- Tuân lệnh thủ lĩnh.

Chơ Rốt và đám thuộc hạ kéo nhau đi. Quốc đến bên Hồng. Cô kinh hãi thét lên:

- Anh định làm gì tôi?

- Hồng yên tâm. Tôi không hại Hồng đâu.

- Thật không?

- Tôi nói dối Hồng làm gì. Bây giờ Hồng đừng kháng cự, cứ giả vờ ưng thuận. Tôi sẽ tìm cách cứu Hồng.

Hồng hoài nghi:

- Anh không sợ sao?

- Sợ thì tôi sợ lắm, nhưng tôi còn sợ cho Hồng nhiều hơn. Tôi sẽ bất chấp nguy hiểm để cứu Hồng.

- Sao anh lại tốt tôi như vậy?

- Vì ...mà thôi, Hồng đừng tìm hiểu nữa. Nghi ngại cho nó có sức mà chạy thoát. Tôi sẽ canh chừng cho. Bọn nó không dám làm bậy đâu.

- Cảm ơn anh.

- Tôi chỉ mong Hồng được bình yên.

Quốc nói nhanh rồi bước ra ngoài bỏ lại mình Hồng với những thắc mắc trong lòng.

“Quốc là ai? Anh ta giữ nhiệm vụ gì trong tổ chức mà Chơ Rốt có vẻ vị nể? Tại sao anh ta lại cứu mình?”

Hồng xua đi những suy nghĩ trong lòng.

- Dù thế nào anh ta cũng là kẻ phạm pháp, đã từng nhúng tay vào tội ác. Anh ta và đồng bọn cần phải được pháp luật trừng trị.